

Amb aquest, ja són cinc els números publicats per la REVISTA DE LA SOCIETAT CATALANA DE QUÍMICA. Els qui la fem creiem que aquest modest aniversari constitueix un petit pas més cap a la normalització de la llengua catalana, perquè a hores d'ara resulta gairebé insòlit que l'única revista de química en català que mai s'ha publicat sigui la que teniu a les mans. Però la realitat és que no és fàcil editar-la: depèn bàsicament del voluntarisme dels autors, per als quals la millor gratificació és veure com són llegits per un nombre cada dia més elevat de lectors. Cal dir, en aquest sentit, que la nostra revista ha assolit darrerament un cert relleu en els mitjans de comunicació, palesant l'esforç que des de la Junta de la Societat es fa per tal de donar-la a conèixer.

Un altre pas endavant vers la normalització de la nostra llengua, l'ha representat darrerament la publicació traduïda al català del llibre *Tractat elemental de química* d'Antoine-Laurent Lavoisier, obra cabdal de la química moderna, del qual trobareu més informació a les pàgines interiors.

Voldria destacar per altres motius l'escrit sobre el desè aniversari de la Conferència Fèlix Serratosa. En efecte, el professor Fèlix Serratosa va ser una de les figures més notables de la química de finals del segle passat a Catalunya. És de justícia, doncs, que ell, com altres personatges rellevants, pugui ser recordat per les generacions més joves, perquè aquest país no pot deixar caure en l'oblit els homes que més l'han prestigiat.

Trobareu també en aquest número un article prou singular, «La ciutat química», escrit per en Claudi Mans, que amb el seu habitual sentit de l'humor analitza *químicament* una gran ciutat com és Barcelona, des de la seva composició química, la capacitat d'emetre i d'absorbir gasos, el tipus d'indústria química que ha generat a través dels anys i un llarg etcètera.

En el capítol dels articles que podríem dir-ne «de fons», en aquest exemplar en trobareu un de dedicat als dendrímers, que són unes molècules molt complexes i que per la seva tipologia recorden els arbres, escrit per en Miquel Seco i la Inmaculada Angurell, on sobretot se subratlla l'ús i les aplicacions d'aquestes noves i belles espècies químiques.

També, la Pilar González-Duarte fa una interessant aportació amb la descripció d'una classe de metal·loproteïnes, anomenades metal·lotioneïnes, de les quals l'autora és una reconeguda experta. El tret fonamental de les metal·lotioneïnes radica en l'elevat contingut metàl·lic i la seva coordinació a la cadena peptídica mitjançant només residus de cisteïna.

Tancant el capítol dels articles més llargs, em va semblar molt apropiat incloure un treball que tractés de la gestió de la qualitat al laboratori, entesa com una manera d'organitzar i de realitzar el treball amb la idea d'assolir els objectius d'una manera eficient. Atès que conceptes com ara *qualitat*, *acreditació*, *certificació* i molts d'altres poden semblar a vegades una mica confusos, vaig creure convenient convèncer en Ramon Compañó, expert en aquest camp, perquè escrivís un article sobre tots aquests trets.

Ha plogut molt des que Johann-Rudolph Glauber (1604-1670) va afirmar que els metalls creixien dins d'una matriu a l'interior de la terra, on podien sofrir, a més, una evolució perfectiva vers l'estat de l'or (el més perfecte dels metalls) i, fins i tot, podien envellir i morir. Però per arribar al coneixement actual ha calgut que s'anessin proposant en el transcurs del temps diferents teories sobre el canvi químic. A la secció «El racó de la història», en Pere Grapí ofereix una documentada visió històrica creïble sobre el canvi químic, i afirma que cada una de les teories sobre el canvi químic no es pot desvincular del context cultural, social, polític o religiós en què va ser formulada.

Que Goethe i Newton mantingueren una encesa polèmica a propòsit de l'origen del color, és un fet poc conegut. Aquesta qüestió i moltes més, les documenta en Santiago Alvarez a «El bagul dels llibres», on proposa un ampli conjunt de llibres que tracten de la importància del color i dels pigments al llarg de la història.

A la secció «Química en pantalla», en Pere Alemany ens explica com funciona un motor de cerca i els paranys que s'inventen per tal que una pàgina web pugui aparèixer en una posició destacada en una recerca de rutina.

Completa aquest número l'habitual secció «El residu», l'autor de la qual, Claudi Mans, ens parla avui sobre la taula periòdica dels... aliments.